

mig videre derved, at naar man ikke pure vil antage Traktaten, hvad jeg efter Landstingets hidtidige Stilling ikke har meget Haab om, saa maa man ubetinget foretrække det almindelige Plebiscit, som foreslaas af et Mindretal paa 10 Herrer. Dette Plebiscit vil blandt andet have den store Fordel for sig, at det vil stemme med, hvad der i den internationale Folkeret ofte er blevet anvendt, medens derimod et Plebiscit af den anden Karakter, som Flertallet foreslaar, vil være noget helt nyt og vil neppe blive anerkendt som Plebiscit fra nogen Side.

Den ærede Ordfører for Flertallet rettede udtrykkelig nogle Spørgsmaal til mig; navnlig om der kunde være nogen Tvivl om, hvorvidt man i den amerikanske Repræsentation vilde bevilge de 5 Millioner Dollars, og hvis jeg ikke tager fejl endvidere det dermed i Forbindelse staaende Spørgsmaal, om jeg havde anden Garanti for, at man vilde bevilge de 5 Mill. Dollars, end Traktaten. Det sidste kan jeg straks svare paa. Jeg har ikke kunnet tage nogen anden Garanti, og jeg ved ikke, at der kan være anden Garanti, det skulde da være et Pant, og det er det ikke faldet mig ind at forlange af Nordamerika. Jeg anser denne Stat for fuldstændig i Stand til at udrede de 5 Millioner Dollars, saa jeg har ikke ment anden Garanti nødvendig end Traktaten. — Med Hensyn til Tvivlen om, hvorvidt man vil bevilge de 5 Millioner Dollars, vil jeg sige, at det ikke er faldet mig personlig ind at tvivle derom, og at de Efterretninger, jeg har faaet fra Amerika, gaa ud paa, at der ikke er Spor af Tvivl om, at, saa snart Traktaten er ratificeret, vil det være en retmæssig Forpligtelse for den amerikanske Union, saaledes at det vilde være et Retsbrud, hvis de 5 Millioner ikke blive betalte. Saa længe de amerikanske Fristater have bestaaet, har man ikke noget Eksempel paa, at de Udbetalinger, der skulde ske i Henhold til Traktater, ere blevne nægtede, og det uagtet vi i den nyeste Tid have haft Eksempler paa, at de Udbetalinger, der krævedes, ingenlunde stemmede med den Mening, der var den raadende i Repræsentanternes Hus, saa at der blev gjort Vanskeligheder og Betænkeligheder gældende. Men man har aldrig nogen Sinde haft Eksempler paa, at det er blevet nægtet at betale Penge, som altsaa retmæssig skulde udbetales. Det forekommer mig, at man heller ikke har Lov til her at tvivle, thi der foreligger ikke nogen Grund dertil.

Jeg skal slutte disse maaske alt for lange Bemærkninger med indtrængende at lægge de Herrer paa Sinde, at naar det nu er saaledes, at vi ikke ville gøre Politik ud af denne Sag, maa det betyde, at i det mindste i denne Sag alle Partier ere enige om at erkende Ministeriet eller Udenrigsministeren som deres Minister, som en Mand, man bør føle sig solidarisk med. Og hvis der er Alvor i dette, saa bør de Herrer gøre sig klart, at vi ere gaaede for vidt; nu er Traktaten sluttet, nu kan man ikke uden ganske anderledes afgørende og betydningsfulde Momenter end dem, der nu ere komme frem, træde tilbage. Man kan beklage, at man maa skille sig fra det Stykke Jord, som saa længe har været under dansk Flag, og det skal ingen mere end jeg beklage, men en Gang maa Beklagelserne høre op; der kommer et Tidspunkt, hvor der maa handles. Og maa jeg lægge de Herrer paa Sinde, at der gives ikke den Udenrigsminister i Danmark, hvorledes han end er, der turde eller vilde paatage sig Ansvaret for nu at lade Traktatforhandlingerne løbe ud i Sandet. Det er saa ganske dansk dette, at man vil lade Sagen løbe ud i Sandet; det er ganske dansk, at man tror at kunne vise Sagen væk paa den Maade. Nej, mine Herrer, det maa enten bryde eller bære, enten maa Traktaten slutes eller brydes; at lade den løbe ud i Sandet vilde være en Mellemsvej og den største Ulykke i alle Henseender. Jeg drister mig til at sige, at ingen dansk Udenrigsminister — og det har jo ogsaa vist sig — turde tage det Ansvar paa sig, naar der fandtes Lejlighed til at blive af med disse i saa dybt Forfald komne Øer, til et stort Land, der, hvad ikke en tvivler paa, har den største og bedste Evne og Villie til at tage dem i sin Haand, saa at forhindre dette, idet han vidste, at det er den sidste Lejlighed, vi have til at blive af med Øerne. Thi naar nu disse Forhandlinger, hvis det kan tænkes, springe, tvivler jeg paa, at Lejligheden nogen Sinde vil komme igen; jeg tvivler paa, at nogen Udenrigsminister vilde tage det Ansvar paa sig at lade os beholde disse Øer og lade det danske Folk hvert Aar yde meget store Summer, som ikke ere til Nytte for nogen, medens det er Penge, som vi her have udmærket Brug for, lade os blive siddende med Øer, som kunne paadrage os alle mulige Ansvar og Forpligtelser i international Henseende. Jeg kunde kun tænke mig, at en Minister vilde tage dette Ansvar paa sig under en eneste Betingelse, og den